تاثیر شاخصه های معماری بومی بر محیط‌های آموزشی کودکان بی سرپرست

لادن کاشانی[۱]*،علی بهنام والا [۲]

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری،دانشگاه آزاد اسلامی واحد مهدیشهر (Ladankashani68@yahoo.com)
۲- دکترای معماری،عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مهدیشهر،گروه معماری،مهدیشهر،ایران (a.behnamvala@srbiau.ac.ir)

چکیده

امروزه مهمترین مساله آموزش و پرورش کودکان مکان‌هایی است که در آنجا رشد فردی خود را کامل‌تر نموده و شاکله شخصیت، ماهیت فرهنگی و کشف استعدادهای خود می‌پردازند. بنابراین فضاهای آموزشی محیط دومی هستند که کودکان از خردسالی با آنها آشنا می‌شوند، در نتیجه ایجاد بستری مناسب جهت رشد و تعالی سرمایه‌های فکری در جامعه‌ی رو به پیشرفت و دانایی محور می‌باشد. یادگیری در محیط‌هایی که به معماری و نوع افراد استفاده کننده اهمیت داده شده پیوسته خلاقیت، نوآوری و سازنده اجتماعی رو به پیشرفت را خواهیم داشت. طراحی معماری در ایجاد فضاهای نوین و با قبلیت اثر مثبتی دارد، کودکان بی‌سرپرست نیاز به توجه در کالبدهای آموزشی دارند و این توجه می‌تواند با طراحی متفاوت فضا برای آنها و ایجاد کالبدی خلاق و سرزنده را به تصویر بکشند. تحقیق حاضر با استفاده از مبانی تئوریک معماری بومی و آموزشی در حیطه فضاهای سرزنده و پویا به روش توصیفی و تحلیلی جمع آوری و نتیجه گیری شده و در نتیجه به دو مولفه فوق خواهد رسید معیار اول: توجه به عناصر معماری بومی و منطقه‌ایی و معیار دوم: ایجاد سرزندگی و حس پویایی در فضاهای آموزشی.

واژه‌های کلیدی: معماری بومی، فضاهای آموزشی، کودکان بی‌سرپرست، سرزندگی